

BLACK SWAN

2011 kora tavaszán járunk, mikor a munkahelyemen két kolléganőm nagy élvezettel és kritikával beszelegetett a Fekete hattyú című filmről. Még az Oscar díjak átadása előtt álltunk így azt is említették, nagy eséllyel indul a főszereplő, Natalie Portman a jelöltek között.

Ekkor én még nem láttam az ominózus filmet, de a fantáziám nagyon megmozgatta a hallottak alapján. Már csak azért is, mert személy szerint kiskoromtól kezdve szerettem a táncos illetve művész filmeket. A zene mindig is az életem része volt. Tehát miután ismét felkeltették a film utáni érdeklődésem-leültem és eredeti nyelven megnéztem az alkotást. Az idő mintha repült volna, annyira magával ragadott a művészi aprólékossággal megrendezett illetve koreografált film. Alapvetően, - de szerintem ezt mindenki tudja, aki kicsit is tájékozódott a filmről- egy fiatal skizofrénné lett balett táncosról szól a történet, akinek a Hattyúk tavában el kell táncolnia mind a fehér, mind a fekete hattyú szerepét. A lány a fehér hattyú táncolása közben gyönyörű, kecses, de a fekete mozgásából hiányzik valami féktelenség, valami, ami a mindennapokban szigorú napirendet köbvető és anyai szárnyak alatt álló még mindig gyermekkorát élő lányból egy örült este hozna ki.

A filmben természetesen rengeteg utalás található a tisztaság, ártatlanság és a sötétség, fekete ellentéte között, melyek kontrasztja, mint személyekben, mint látványelemekben végigkísérik a filmet. Azt is nagyon érdekes látni, hogy Nina a főszereplő lány mennyire a balettnek szenteli életét és milyen átéléssel táncolja szerepét, ami sajnos ez által elmeállapotát egyre jobban elhomályosítja. Mestere hiába látja el jó tanácsokkal, ő nem tudja levetkőzni precíztségét, mindaddig, míg egy estén a fekete bárány táncosnő társa buliba nem hívja. Ezután minden megváltozik, az addig szabályokat tisztelő, anyja szoknyája mellett ülő lányból egy igazi, lázadó lesz, akinek gondolatai már csak a premier és a

szerepe körül forog, elrugaszkodva teljesen a valóság talajától. A rengeteg gyakorlás mellett nem eszik, bulimiával is küzd, arról nem is beszélve, hogy lábait sebesre táncolta.

Ezt látva elgondolkodom, valóban ennyi áldozatra képes egy balett művész a főszerepért? Mikor eljön a bemutató ideje Nina öltözőjében sminkel, készül a fehér hattyú szerepre, de ekkor már bomlott elméjével, hattyúhoz hasonló összenőtt ujjakat lát lábain. Ez már a valóság teljes eltorzulását jelenti nála. Elhessegetve ezeket a gondolatokat a fehér ruhás szerepet tökéletesen eltáncolva ismét sminkszobájába vonul ahol a fekete énjét tökéletesen megtestesítő táncosnő barátját véli riválisának és egy törött tükörszilánkkal halálra szúrja, majd elrejtí fűrdőszobájában. Ezután a színpadra lép immár, mint BLACK SWAN. Szerepének átélését a rendező olyannyira fokozza, hogy a szín végére teljes szárnyakat növeszt – persze gondolatban - magának a főszereplő. A nagy ovációt követően Ninának ismét a fehér hattyú szerepébe kell öltöznie, amikor is rámaját felvéve kopogtatnak ajtaján és a valóságnak hitt, de mégis képzeletében megölt táncos lány az. Ekkor realizálódott Ninában minden, az, hogy nem mást, hanem saját magát szúrta meg és a végső hattyú tánc közbe, ahogy a balett is írja, mint a fehér hattyú ő is életét adja a szerepért, és azzal a szóval hunyja el szemét, hogy MÁR TÖKÉLETES lett.

Mindezekhez a valóban látványos tánc illetve hatást keltő elemekhez szükség volt a méltán híres Csajkovszkij által szerzett zenékre, illetve minden tiszteletem a rendezőé, ahogy a PERFECTION szerzeménnyel búcsúzott a nézőtől és búcsúztatta Ninát az élettől. A főszereplőnőt alakító Natalie szerintem élete egyik legjobb alakítását adta ebben a filmben, ahol végig érezni lehetett az a rengeteg munkát, amit a koreográfiák megtanulásába és magába, a film alaphangulatának megteremtésébe befektetett. Egyszerre volt bájos, ártatlan és fekete démon is, így méltán megérdemelte az Oscar szobrocskát, főleg úgy, hogy valóban sikerült neki a fehér és a fekete hattyú szerepét is nagy sikerrel eltáncolni.